

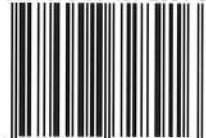
Erik van Os en Elle van Lieshout
Ik weet een mop!

Dit moppenboekje is voor kinderen van 6 tot 8 jaar.
De moppen zijn gemakkelijk leesbaar en gaan van AVI E3 naar AVI E4.

Dit is Leesleeuw:

- boekenserie
- groeit mee met het leesniveau
- de beste schrijvers en illustratoren

ISBN 978-90-487-2891-6

9 789048 728916

www.leesleeuw.be

boekenserie

lekker lang leesplezier

zwitsen

Ik weet een mop!

Erik van Os en
Elle van Lieshout

Het ruikt hier naar worteltjes.
Heb jij soms een windje gelaten?

Och, kijk daar!
Een dood meesje.

Waar dan?
Welke?

Jut en Jul zijn in de stad.
Jut staat voor een winkel.
Ze wijst naar twee jurken.
'Die zijn mooi!' zegt Jut.
'Kom, Jut,' zucht Jul.
'Ik loop verder.'
Maar Jut blijft gewoon staan.
'Vind je die jurken echt zo mooi?' vraagt Jul.
Jut knikt.
'Weet je wat?' zegt Jul.
'Zal ik jou eens heel blij maken?'
'Graag!' zegt Jut.
Zegt Jul: 'Vooruit dan.
Morgen gaan we weer kijken!'

Pietje en zijn zusje spelen met een pop.
'Ik word later moeder,' zegt zijn zus.
Ze denkt diep na.
'En Pietje, dan word jij later dus oom.'
'Maar dat wil ik niet,' snikt Pietje.
'Ik wil later meester worden.'

'Dat is vreemd,' zegt de juf.
Ze wijst naar de sokken van Pietje.
'Die sok is groen,
en die is roze.'
De juf lacht.
'Zoiets heb ik nog nooit gezien.'
'Ik wel,' zegt Pietje.
'Zo vreemd is dat echt niet, hoor.
Mijn zusje heeft ze ook.'

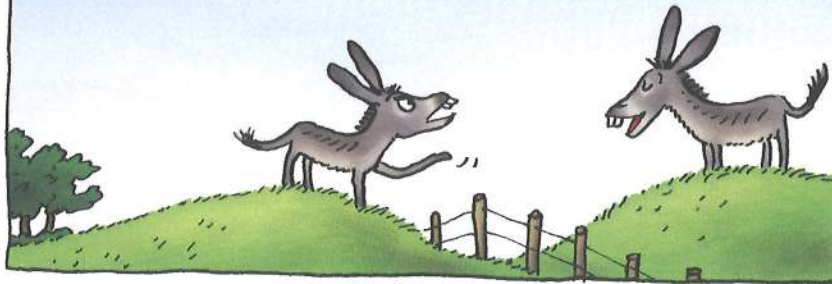

Toos en Ties zijn boos op elkaar.
'Jij bent zó dom,' zegt Toos.
'Ik ken niet één beest dat dommer is.'
'Ik wel,' zegt Ties boos.
'Jij!
Jij bent véél dommer, Toos.
Morgen sta ik heel vroeg op.
En dan zet ik op jouw hek:
Hier woont Toos.
Dat is een héél dom beest!
Zegt Toos:
'Je doet maar.
Maakt mij niet uit.
Dan sta ik nóg vroeger op dan jij.
En dan veeg ik het er gewoon weer af.'

Wat krijgen we nu!
Dat maak je niet vaak mee,
een koe in de bus.
Dat zie ik voor het eerst in mijn leven.

En ook voor het laatst.
Morgen ga ik weer op
de fiets naar mijn werk.

Mijn tand doet zo zeer!

Ga maar even naar de tandarts.

Een uurtje later komt het haasje weer thuis.

En?
Doet je tand nog zeer?

Dat weet ik niet.
Die ligt nog bij de tandarts.

Het ruikt hier naar worteltjes.
Heb jij soms een windje gelaten?

We schieten steeds mis.
Hoe vangen we dat konijn?

Ik weet wat!
We gaan achter die dikke boom
zitten. En dan doen we het
geluid van een worteltje na.

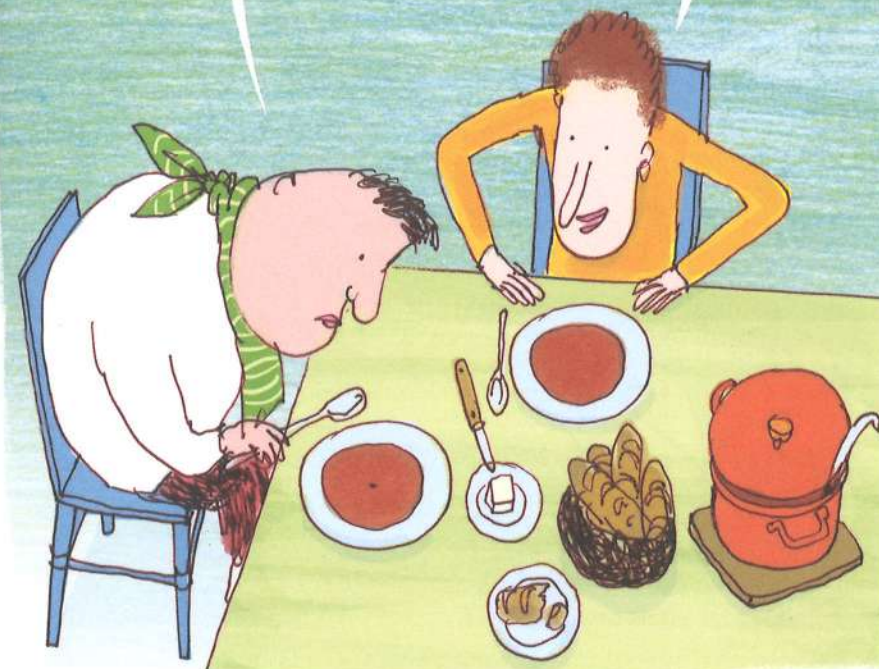

Jut heeft heel veel zin in taart.
Ze gaat naar de bakker en koopt een
klein taartje.
'Zal ik het voor je snijden?' vraagt de bakker.
'Doe maar,' zegt Jut.
'In vier stukken?' vraagt de bakker.
'Of in zes stukken?'
Jut denkt even na.
Zegt Jut: 'Doe maar vier.'
Zes stukken taart krijg ik nooit op.'

Wat doet die vlieg
in mijn soep, Jut?

Laat me eens kijken.
Ik denk ...
de rugslag.

De kok heeft zin in kippensoep.
Hij vangt een kip.
Hij plukt de veren.
Dan zet hij een pan water op het vuur.
Het duurt nogal lang voordat het water kookt.
Zegt de kip na een tijdje:
'Of je zorgt ervoor dat het water
snel kookt.
Of je geeft me mijn veren terug,
want zo krijg ik kippenvel!'

Het is groen en het zingt.

Sla-la-la-la.

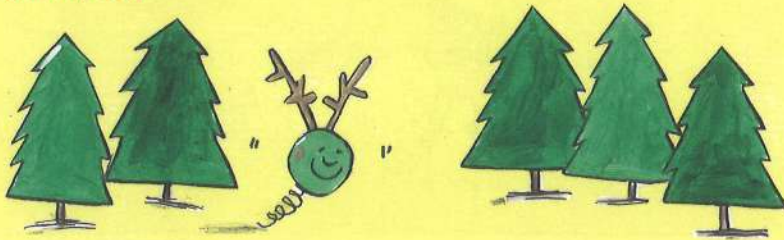
Het is groen en het slaapt.

Een krop slaap.

Het is groen en het springt door het bos.

Een dopherfje.

Het is groen en het gaat heel snel
van een berg af.

Een skiwi.

Het is groen en het zinkt nooit.

Andrijvis.

Het is wit en het ontploft.

Een BOEMkool.

Het is groen en het zit op een hek.

Vent.

'Pietje, ken jij het alfabet al?' vraagt de juf.
'Ja hoor, juf,' zegt Pietje.
Zegt de juf: 'Laat maar eens horen dan.
Welke letters komen er na de A?'
Zegt Pietje: 'Alle letters, juf!'

De vader van Pietje eet soep.
Hij wijst naar zijn bord.
'Kijk Pietje, er zit een vlieg in mijn soep.'
Zegt Pietje: 'Dat is niet erg, hoor.
Een vlieg eet niet zo heel veel.'

Op de ruit van de snoepwinkel staat:
Vandaag alles voor de helft van de prijs!

Het is nog vroeg.

De winkel is nog niet open.

Maar voor de deur staat al een lange rij.

Dan komt er een man aan.

Hij wil erdoor.

Zachtjes duwt hij een paar meisjes opzij.

'Je steekt voor!' roepen de meisjes.

'Je moet achter in de rij gaan staan.'

'Maar ...' zegt de man.

'Niks te maren,' roepen de meisjes.

'Gewoon op je beurt wachten!'

Dan duwt de man een vrouw opzij.

'Hoe durf je!' roept de vrouw boos.

'Ga gewoon netjes in de rij staan.'

'Maar ...' zegt de man.

'Niks te maren,' roept de vrouw.

Ze duwt hem terug.

De man geeft het op.

Hij gaat achter in de rij staan.

Hij kucht en roept dan:

'Beste mensen.

Als jullie zo onaardig doen,
doe ik mijn snoepwinkel níét open!'

'Mijn poes is nu al een week weg,' zegt Jut.
'Wat moet ik doen?'
'Hang een briefje op,' zegt Jul.
'Op alle bomen in onze straat
en op onze voordeur.
Dan komt de poes wel terug.'
Zegt Jut: 'Wat een vreselijk dom voorstel.
Mijn poes kan niet lezen, hoor!'
'Maar ze kan wel sommen maken,' zegt Jul.
'Hoezo dat dan?' vraagt Jut.
Zegt Jul: 'Als ik vraag hoeveel negen
min negen is, dan zegt ze niets.'

Jul heeft veel last van maagpijn.
Hij heeft een drankje gekregen van de dokter.
Na zeven dagen gaat hij terug naar die dokter.
Dan maakt de dokter ook nog een foto van zijn
maag.

Jul krijgt de uitslag.

Zegt de dokter: 'Weet u
wat ik in uw maag vond, meneer?'

'Nee,' zegt Jul.

'Maar sinds ik hier geweest ben,
heb ik nog veel meer maagpijn.

Maar wat zag u dan, dokter?'

Zegt de dokter:

'Op de foto zag ik 21 theelepeltjes in uw maag!'

Jul kijkt de dokter verbaasd aan.

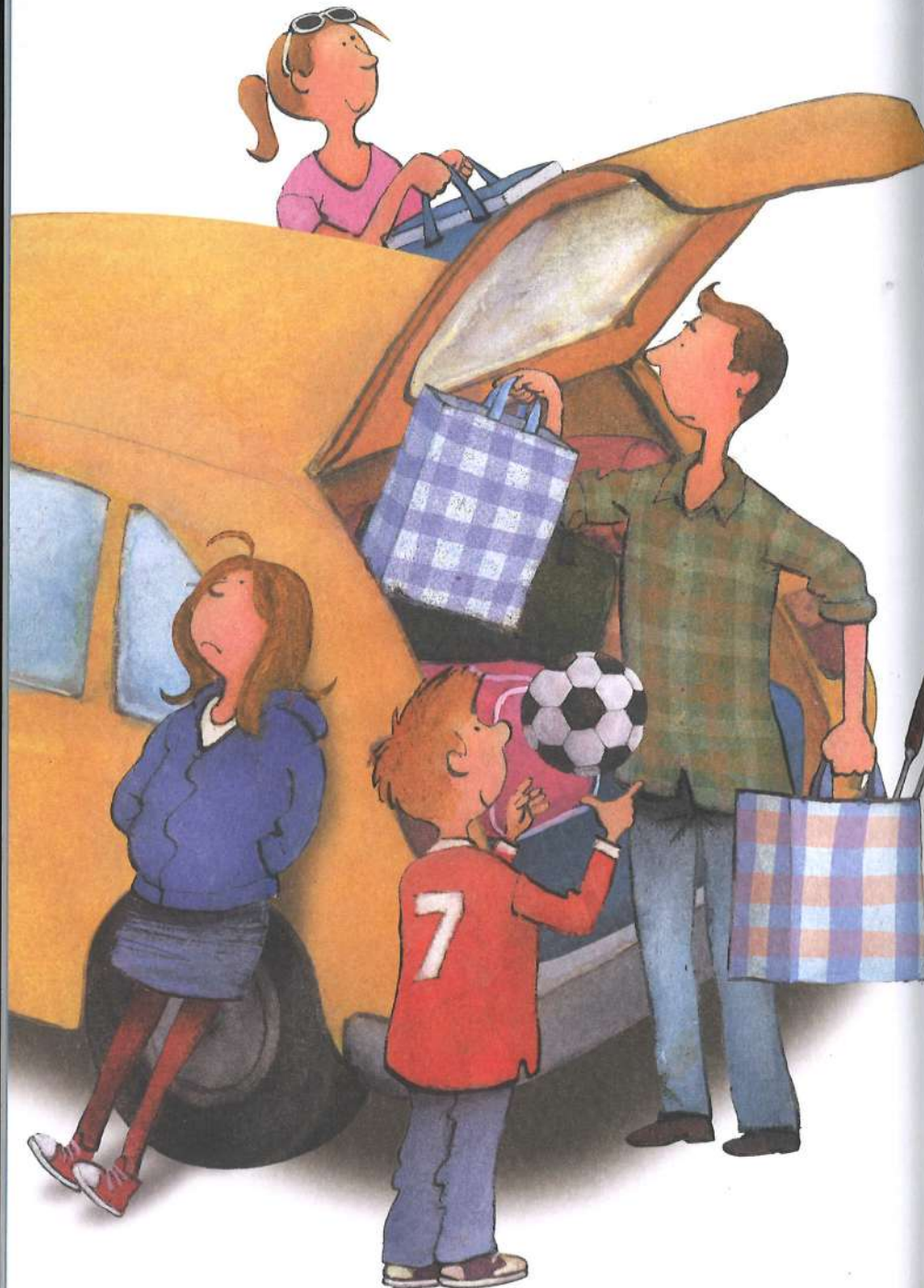
'Ja, maar, dokter,

dat hebt u zelf heel duidelijk gezegd.

U zei: "Neem driemaal daags een theelepel."

Op reis

Het is zomer.

Kaat en Rik gaan op reis.

Ze zijn geen broer en zus.

Het zit zo.

De mama en papa van Kaat zijn uit elkaar.

De mama en papa van Rik zijn ook uit elkaar.

De papa van Kaat is nu met de mama van Rik.

Ze huren samen een flat.

De ene week is Kaat bij haar mama.

De andere week is Kaat bij haar papa.

Die week is Rik ook bij zijn mama.

Dus dan zijn Kaat en Rik samen.

Kun je er nog wijs uit?

Kaat vindt het helemaal niet leuk.

Ze wil papa het liefst voor zich alleen.

Ze vindt Rik ook niet leuk.

Hij denkt alleen aan voetbal.

Net als papa.

Papa en Rik praten alsmaar over voetbal.

Ze kijken ook altijd naar voetbal op tv.

Soms denkt Kaat dat papa Rik leuker vindt.

Leuker dan haar.

Dat is geen prettige gedachte.

Maar het wordt nog erger!
Kaat en Rik gaan samen op reis.
Dat was niet de afspraak.
Kaat ging altijd alleen met papa weg.
Ze keek er ontzettend naar uit.
Eindelijk een week alleen met papa op reis.
Zonder Rik en zonder voetbal.
Maar nee hoor.
Tien wil ook mee op reis.
Tien is de vriendin van papa.
De mama van Rik dus.
Rik is die week net bij zijn mama.
Dus gaat hij ook mee op reis.
Kaat baalt.

Papa laadt de auto vol en Rik helpt hem.
Straks vertrekken ze.
Dan rijden ze naar Frankrijk.
Daar gaan ze in een tent slapen.
Er is een groot strand in de buurt.
Ze gaan ook fietsen en in zee zwemmen.
En ze gaan er veel ijsjes eten.
'En voetballen!' juicht Rik.
Hij legt de voetbal in de kofferbak.
Kaat haat die voetbal.
Papa zal alleen maar willen voetballen.
Hij zal weer geen tijd voor haar hebben.

Papa slaat de kofferbak dicht.
'We kunnen gaan,' zegt hij.
'Hoera!' roept Rik.
'Hebben we alles?' vraagt Tien.
'Ik denk het wel,' zegt papa.
'Er kan toch niets meer bij.
De koffer zit propvol.'
Tien glimlacht naar papa en zoent hem.
Net zoals mama dat vroeger deed.
Kaat vindt dat niet leuk.
Niemand mag papa op de mond zoenen.
Alleen mam!

Papa start de auto.
'Kom je nog?' vraagt hij.
'Kaat staat weer te dromen,' lacht Rik.
Papa en Tien lachen ook.
Kaat kijkt boos naar Rik.
Hij met zijn stomme opmerkingen ook altijd!
Ze stapt in de auto.
'Hop, naar Frankrijk!' roept papa.
Ze rijden de straat uit.

Het is een lange rit.
Ze moeten uren in de auto zitten.
Lange uren over die saaie snelweg.
Kaat leest een boek.

Daarna leest ze een strip.
Ze kijkt wat uit het raam.
'Zijn we er bijna?' vraagt ze.
'Nog lang niet,' zegt papa.

Af en toe stoppen ze om te tanken.
Heel even maar, want papa heeft haast.
Hij wil voor het donker de tent opzetten.
Kaat krijgt bijna geen tijd om te plassen.
Papa wil alleen maar rijden.

Rik speelt de hele reis op papa's mobieltje.
'Wie heeft er honger?' vraagt Tien.
'Ikke! Ikke!' roepen Rik en Kaat.
Ze stoppen niet om te eten.
Tien smeert een boterham in de auto.
Ze is wel lief, denkt Kaat.
Maar mama is liever.
Ze zal nooit zo lief als mama zijn.

Ze rijden en rijden.
Er lijkt geen einde aan de rit te komen.
Het is mooi weer.
De zon schijnt.
Het wordt warmer en warmer.
Het is heet in de auto.
Kaat doet haar raam een stukje open.

'Het tocht!' klaagt Rik meteen.
Het is ook altijd wat met hem, denkt Kaat.
Toch doet ze het raam snel weer dicht.
Anders moppert papa weer op haar.
Hij wil dat ze aardig doet tegen Rik.

Kaat verveelt zich.
'Mag er muziek aan?' vraagt ze.
Tien zet de radio aan.
Er klinkt een vrolijk deuntje.
Kaat zingt net zo vrolijk mee.
'Wees toch eens stil,' klaagt Rik.
Kaat kijkt hem boos aan.
Hij kijkt niet eens op van zijn spel.
Naar joch! denkt ze kwaad.

Dan rijdt papa eindelijk de snelweg af.
'Zijn we er bijna?' vraagt Kaat.
'Nog een uurtje rijden,' zegt Tien.
'Is dat meer of minder dan een uur?'
'Zeur niet zo!' zegt papa streng.
Kaat zucht.
Wat een saaie dag.
De hele dag in een veel te warme auto.
Met die saaie Rik.
Kaat zucht weer.
'Hou op met dat gezucht!' klaagt Rik.
Kaat kijkt hem boos aan, maar ze zwijgt.
Ze heeft geen zin in ruzie.
Het is er te warm voor.
Ze kijkt uit het raampje.
Er scheurt een auto voorbij.
Ze schrikt.
Wat zat er in die auto?
Net een monster.
Brrr!
'Nee hè!' roept papa opeens uit.
De auto staat stil.
'Wat is er?' vraagt Kaat.
'File!' zucht papa.

In de file

De auto staat stil.
Papa kan niet meer vooruit of achteruit.
Het is ontzettend warm in de auto.
Rik doet zijn raampje open.
Hij kijkt streng naar Kaat.
'Doe je raam ook eens open!' zegt hij.
Nu mag het opeens wel, denkt Kaat.
Maar ze heeft het ook ontzettend warm.
Dus doet ze braaf het raampje open.
Papa en Tien laten hun raam omlaag zoemen.
Papa luistert naar de radio.
'Duurt de file nog lang?' vraagt Rik.
'Ssst!' zegt papa.
'Ze praten er net over op de radio.'
Kaat luistert.
Ze praten Frans op de radio.
Maar ze verstaat geen woord Frans.
'Wat zeggen ze?'
'Ze praten over een monsterfile,' zegt papa.
'BOE!' roept Rik opeens tegen Kaat.
Ze schrikt.
Rik lacht.
'Haha, je had je gezicht moeten zien!'

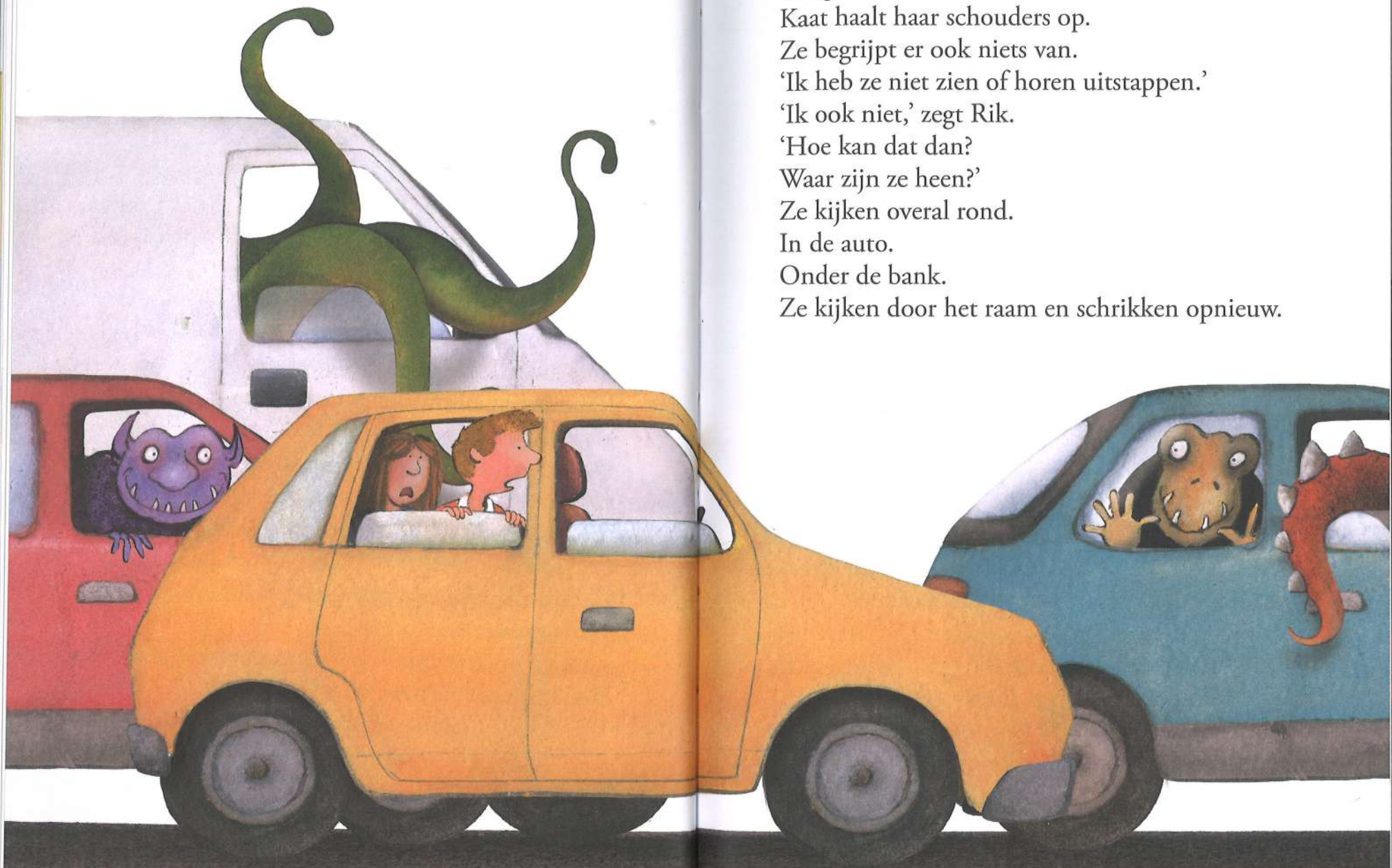
'Waarom doe je dat?' vraagt Kaat boos.
'Omdat ik een monster ben,' lacht Rik.
Dat ben je inderdaad, denkt Kaat kwaad.
Maar ze zegt het niet.
Ze zwijgt maar.
Als ze bekvechten, krijgt zij altijd de schuld.

Rik buigt zich weer over papa's mobieltje.
Hij speelt verder.
Kaat verveelt zich.
Haar boek is uit.
Haar strip ook.
'Mag ik wat water?' vraagt ze.
'Dat is allemaal op,' zegt Tien.
Kaat zucht.
Het is warm en ze heeft dorst.
Ze staan doodstil in de hitte.
Ze laat haar hoofd tegen de deur rusten.
Ze droomt van een koele duik in zee.
Van een lekker ijsje.
Van een ijskoud glas fris.
Ze kijkt uit het raam en schrikt.

In de auto naast haar zit een monster.
Achter het stuur zit iets met een slurf.
Het heeft twee horens op het hoofd.
En ogen die rood zijn als vuur.

Wat eng!
Ze droomt toch niet?
'Knijp eens in mijn arm, Rik,' zegt ze.
Rik knijpt heel hard in haar arm.
'AU!' roept Kaat geschrokken.
Rik grijnst vals naar haar.
'Je vroeg er toch zelf om?'
Kaat begrijpt dat ze niet droomt.
Ze kijkt weer naar het monster in de auto.
Ziet ze dat echt?
Ze stoot met haar elleboog Rik aan.
'Zie jij dat ook?' vraagt ze hem.
'Wat?' vraagt Rik.
'Dat monster!'
Ze wijst naast haar naar buiten.
Rik kijkt en gilt luid.
'Aaaaah, mamaaaaa!'
Dan kijken Kaat en Rik geschrokken naar de
voorbank.
Riks mama zit niet meer op haar stoel.
En papa ook niet.
Ze zijn allebei weg!
Verdwenen.
Zomaar opeens.
Hoe kan dat?

Rik en Kaat kijken elkaar vertwijfeld aan.
'Waar zijn mijn mama en jouw vader gebleven?'
vraagt Rik.
Kaat haalt haar schouders op.
Ze begrijpt er ook niets van.
'Ik heb ze niet zien of horen uitstappen.'
'Ik ook niet,' zegt Rik.
'Hoe kan dat dan?
Waar zijn ze heen?'
Ze kijken overal rond.
In de auto.
Onder de bank.
Ze kijken door het raam en schrikken opnieuw.

Overal monsters

'In de auto achter ons ...' stamelt Rik bang.
'Daar zitten drie monsters!'
Kaat kijkt door de achterraut.
Ze ziet het ook.
In die auto zitten drie rare wezens.
Die achter het stuur heeft maar één oog.
Het staat midden op zijn voorhoofd.
Daar zit een paddenkop naast.
Achterin zit een soort vampier.
Hij heeft een bleek gezicht.
En een mond met twee grote vampiertanden.
Ze glimmen in de zon.

Kaat en Rik geloven hun ogen niet.
Ze kijken snel weg.
'Dit kan niet echt zijn,' zegt Rik.
'Monsters bestaan niet.'
Kaat kijkt naar de auto links van haar.
Dan naar de auto rechts van haar.
In alle auto's zitten monsters!
Vreemde en enge figuren, die uit een nare film
lijken te komen.
Zou papa dat bedoeld hebben met die monsterfile?

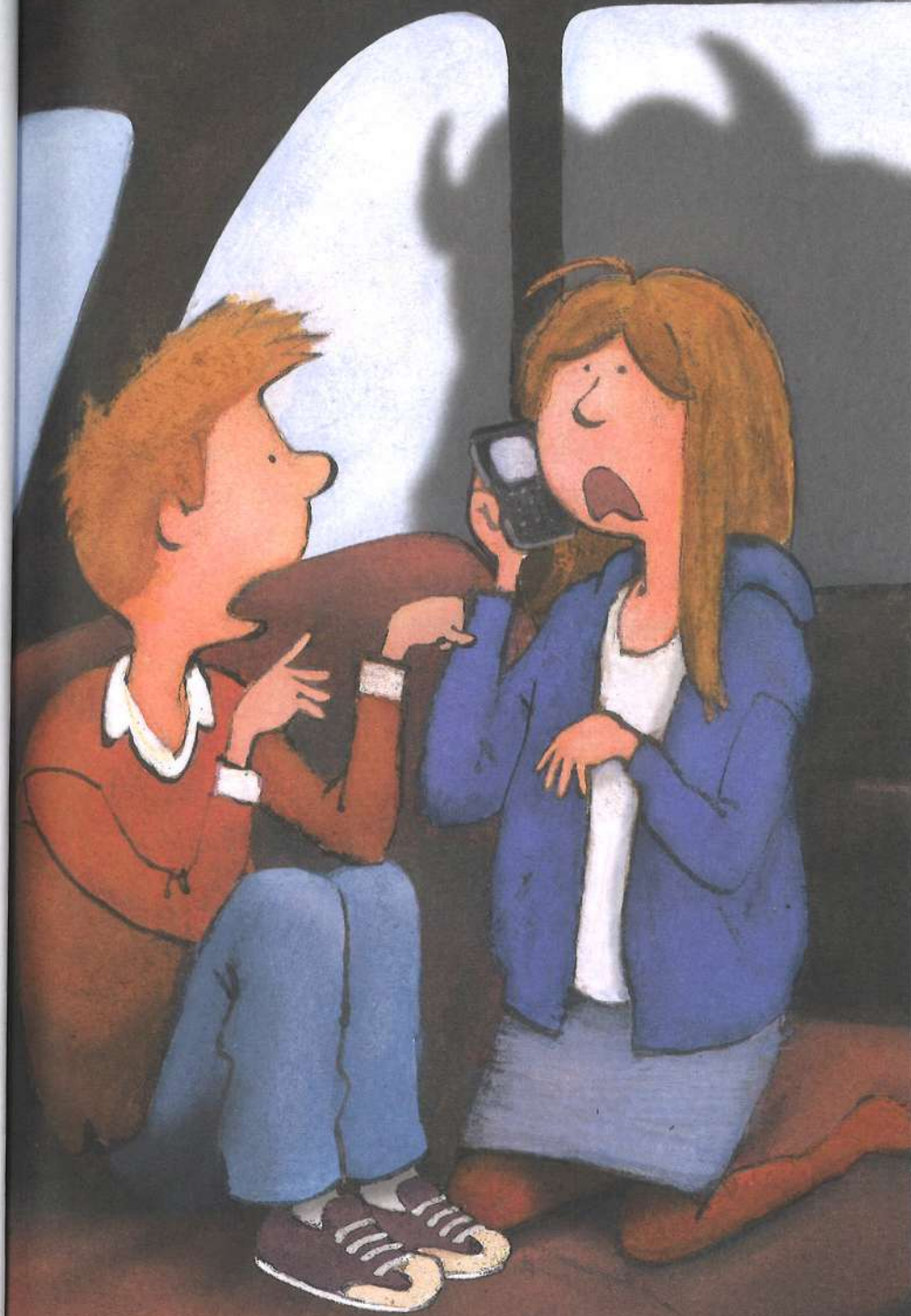
Opeens stapt een van de monsters uit.
Hij draagt een lange, zwarte jas.
Zijn ene oog hangt los.
Je kunt een stuk van zijn schedel zien.
Kaat zou willen gillen, maar ze durft niet.
Rik ziet het monster ook.
'Hij komt hierheen,' fluistert hij bang.
Het monster komt inderdaad naar hun auto.
'Snel de deuren op slot!' gilt Kaat.
Rik schiet naar voren.
Naast het stuur zit ergens een knop.
Daarmee kunnen de deuren op slot.
'Snel, snel!' gilt Kaat bang.
Het monster staat naast hun auto.
Het bukt zich en kijkt door het raam.
Het kijkt naar binnen.
'Klik!' zeggen de deuren.
Rik heeft op de juiste knop gedrukt.
De deuren zitten nu op slot.

Het monster klopt op de ruit.
Het gromt iets.
Ze verstaan het niet.
Kaat en Rik kijken de andere kant op.
Ze durven het monster niet aan te kijken.
Zo bang is Kaat nog nooit geweest.
En Rik ook niet.

'Wat moeten we doen?' vraagt hij bang.
'Niet bewegen,' fluister Kaat.
'En hopen dat hij weggaat.'
Het monster loopt inderdaad door naar een
andere auto.
Kaat en Rik halen opgelucht adem.
Daar zijn ze mooi aan ontsnapt.
Maar wat nu?

'We hebben hulp nodig,' zegt Kaat.
'Iemand moet ons hieruit redden.'
'Wie?' vraagt Rik bang.
'Mama is nergens te bespeuren.
Jouw vader ook niet.
Overal waar je kijkt, zijn monsters.'
'We moeten iemand bellen,' zegt Kaat.
'Geef dat mobieltje hier!'
Dat vindt Rik een goed plan.
Hij geeft haar het toestel.
'Wie ga je bellen?' vraagt hij.
Kaat toetst een nummer in.
'Hallo ... mama ...' zegt ze.
'Hallo?'
Dan kijkt ze opeens sip.
'Wat is er?' vraagt Rik.
'Mama is er niet,' zegt ze.
'Spreek dan een bericht in,' zegt Rik.

Kaat wil iets inspreken.
Maar het mobieltje blieft een paar keer.
Dan gaat het lichtje van het scherm uit.
Kaat schudt met het toestel.
Ze toetst een nummer in.
Het toestel doet niets meer.
'De batterij is leeg,' zucht Kaat.
'Ik heb er lang mee gespeeld,' zegt Rik.
Kaat kijkt hem kwaad aan.
Hun enige hoop op redding ...

Kaat kijkt angstig rond.
Overal waar ze kijken, zien ze monsters.
'Zeker weten dat dit geen nachtmerrie is?'
'Heel zeker,' antwoordt Rik.
'Of we dromen allebei hetzelfde.
Dat kan toch niet!'
Kaat knikt.
Dat kan inderdaad niet.
De monsters zijn dus echt.

De bus

Het verkeer staat nog altijd stil.
Er is geen spoor van papa of Tien.
'We moeten iets doen,' zegt Kaat.
'Wat?' vraagt Rik bang.
'We moeten hulp zoeken,' zegt ze.
'Ik ga nergens heen,' antwoordt Rik.
'Ik durf niet uit de auto.'
'We moeten het erop wagen,' zegt Kaat.
'Er zijn vast nog ergens normale mensen.
Kinderen zoals wij.
We moeten ze zoeken.'
Rik kijkt bang door het raam.
Een monster kijkt hem aan.
De ogen lijken vuur te spuwen.
Rik stopt zich weg achter Kaat.
Hij is doodsbang.

Kaat drukt op de knop die de deuren opent.
'Wat doe je nu?' vraagt Rik geschrokken.
'Ik ga hulp zoeken,' zegt Kaat.
Ze kijkt of er nergens een monster loopt.
Dan opent ze de deur en glijt uit de auto.
'Laat me niet alleen!' roept Rik bang.

Hij volgt haar de weg op.
Want hij durft niet alleen achter te blijven.

Kaat en Rik haasten zich naar de kant van de weg.

Daar staan veel struiken.

Ze lopen er gebukt achter door.

Zo vallen ze niet op.

Dan zien de monsters hen niet.

Af en toe blijven ze staan.

Dan gluren ze tussen de struiken door naar de weg.

Ze speuren naar gewone mensen.

Maar overal zitten alleen maar monsters in de auto's.

De lelijkste en engste wezens zien ze.

'Dit is een echte monsterfile,' zucht Rik.

Hij heeft gelijk.

Kaat ziet groene, blauwe, gele en rode monsters.

Ze zijn er in alle soorten en maten.

Je kunt het zo gek niet bedenken.

Rik is doodsbang.

Hij is bang dat ze gezien zullen worden.

Dat de monsters hem dan aanvallen.

'Kunnen we niet beter terug naar de auto gaan?

In de auto kunnen ze ons niet pakken.'

Maar Kaat luistert niet.

'Kijk daar!' zegt ze.

Ze wijst naar een autobus.

'In die bus zitten vast mensen,' zegt ze.

'Weet je dat zeker?'

Kaat haalt haar schouders op.

'Ik hoop het,' zegt ze.

'Er moeten toch ergens mensen zijn!'

Ze rent de weg op.

Dan loopt ze tussen de auto's door naar de bus.

De monsters in de auto's staren naar haar.

Kaat stopt en draait zich om naar Rik.

'Kom je nog?' sist ze naar hem.

Rik is achter een struik blijven staan.

Hij kijkt haar doodsbang aan.

'Ik durf niet,' zegt hij.

'Dan moet je het zelf weten,' zegt Kaat.

Ze draait zich om en rent naar de bus.

Rik verzamelt al zijn moed.

Dan rent hij achter haar aan.

Hij kijkt niet naar de monsters.

Hij kan hun enge blikken niet verdragen.

Kaat staat bij de bus.

Rik komt bij haar staan.

'Kijk naar de nummerbord,' zegt ze.

'Wat?' vraagt Rik.

'Het is geen nummerbord uit Frankrijk.'

Rik ziet het nu ook.
'Het is er een van ons!' juicht hij.
'Een landgenoot!'
Kaat knikt.
'Die wil ons vast helpen.'
Ze klopt op de deur van de bus.
'Laat ons binnen!' roept ze.
De deur van de bus sist open.
'Gered!' juicht Rik.
Hij haast zich de bus in.
Kaat volgt hem.
Ze gaan naast de bestuurder staan.
Ze kijken hem geschrokken aan.

De man achter het stuur is ook een monster!
Ze draaien zich om en schrikken weer.
De hele bus zit vol monsters.
Ze hebben schubben over hun lichaam.
En de kop van een vis.
Rik en Kaat kijken angstig de bus in.
Een bus vol enge, groene wezens.
Een begint er te lachen.
De anderen lachen mee.
Ze lachen Rik en Kaat uit.
'Weg hier,' zegt Kaat.
Ze vlucht de bus uit.
Rik volgt haar de weg op.
Ze rennen een eind door.
Ze hopen nog steeds dat er ergens mensen zijn.
Er moeten toch ergens mensen zijn?

Kaat wijst naar een meisje.
Ze staat een eind verder naast een auto.
Ze staat met de rug naar hen toe.
'Een kind,' zegt Kaat.
'Misschien is ze net als wij op zoek naar mensen.'
Kaat rent op het meisje af.
'Hé ...!' roept ze luid naar haar.
Het meisje draait zich om.
Kaat blijft meteen staan.
Ze zet geen stap meer vooruit.

Het meisje heeft enge groene ogen.
En ze heeft geen neus en geen mond.
Het meisje kijkt Kaat dreigend aan.
'Weg hier!' roept Kaat.
Ze draait zich om en rent weg.
Rik volgt haar op de voet.
Ze rennen tussen de auto's door.
Ze haasten zich naar de kant van de weg.
Daar gaan ze weer achter de struiken staan.
Rik gluurt voorzichtig door de struiken heen.
'Ze volgt ons niet,' fluistert hij.
Kaat haalt opgelucht adem.

'Ik wil mam,' zegt Rik bang.
Hij kan wel huilen.
De wereld is opeens een plek vol monsters.
'Zou mama nu ook een monster zijn?'
Rik kijkt Kaat bang aan.
'Waarom?' vraagt Kaat.
'Ik denk dat alle grote mensen in monsters
veranderd zijn.
Alleen wij zijn nog normale mensen.'
'Hoe kan dat?' vraagt Kaat.
'Dat weet ik ook niet,' zegt Rik.
'Ik raad maar wat.
Misschien een rots uit de ruimte.
Die is op aarde gevallen.

De rots heeft een geheime kracht.
Die heeft iedereen in monsters veranderd.'
'En waarom ons dan niet?' vraagt Kaat.
'Dat weet ik niet,' zegt Rik.
'We moeten iets doen,' zegt Kaat.
Opeens schrikken ze op van voetstappen.
Iemand komt hun kant op!

Vluchten!

Kaat en Rik bukken zich snel.
Ze durven geen geluid meer te maken.
Ze houden zelfs hun adem in.
Ze luisteren naar de voetstappen.
Ze komen dicht- en dichterbij.
Dan wordt het stil.
Er blijft iemand bij de struik staan.
Vlak bij hun schuilplek.
Kaat zit op haar hurken.
Rik ook.
Ze zien de schoenen van een man.
'Zijn dat de niet schoenen van je vader?' vraagt Rik.
Kaat bekijkt ze aandachtig.
Verdraaid: dat zijn papa's schoenen.
'Papa?' vraagt Kaat verbaasd.
Ze gaat rechtop staan en duwt de struik opzij.
Ze kijkt naar de man die daar staat.
Het is papa niet.
Het is weer zo'n afschuwelijk monster.
Het steekt zijn arm uit naar Kaat.
Het grijpt haar vast.
Kaat kan zich net op tijd lostrekken.

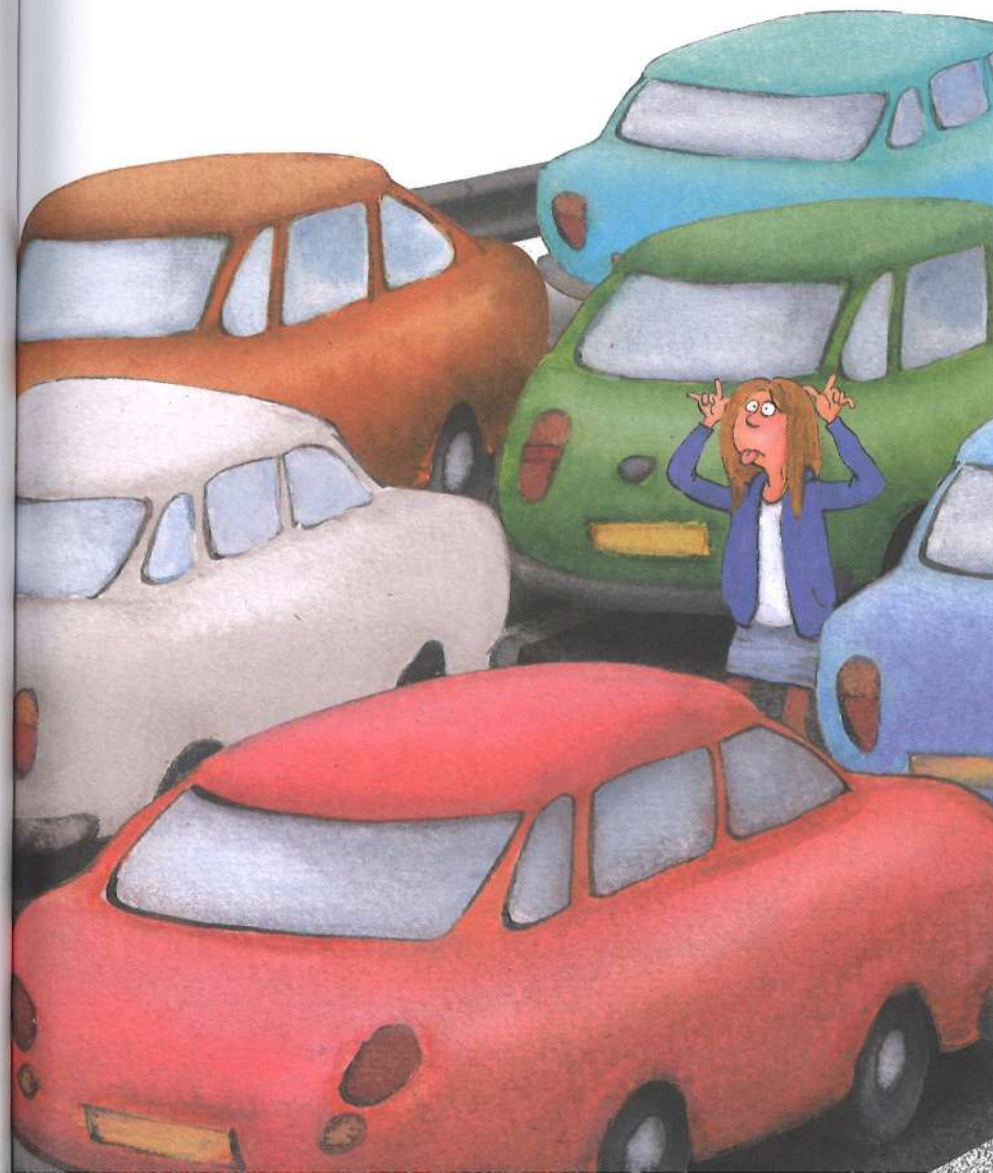
'Vluchten!' roept ze.
Ze zet het weer op een lopen.
Rik volgt haar.
Ze rennen weer een heel eind.
Het monster volgt hen niet.
Gelukkig maar.
Een heel stuk verder stoppen ze met rennen.
Ze schuilen achter een muur.

Kaat is boos op Rik.
'Waarom doe je er niets aan?' vraagt ze.
'Je rent alleen maar achter me aan.
Anders doe je zo stoer.
Doe iets aan die monsters!'
Rik schudt het hoofd.
'Het spijt me,' zegt hij.
'Ik durf niet.'
Kaat bedaart.
Ze begrijpt het wel.
Ze is ook bang.

'Weet je wat raar is?' zegt ze.
'Dat die monsters niet op ons jagen.
Ze blijven in hun auto zitten.
Ze proberen ons niet te pakken.'
'Die met de schoenen van je vader wel.'
'Niet echt,' zegt Kaat.

'Hij kwam niet achter ons aan.
Zouden die monsters bang voor ons zijn?'
'Denk je dat?' vraagt Rik verbaasd.
'Ik weet het niet,' zegt Kaat.
'Zullen we het testen?'
Rik kijkt haar vragend aan.
Wat is ze nu weer van plan? denkt hij.

Kaat stapt de weg op.
Ze gaat in het midden van de weg staan.
Midden tussen de auto's met monsters.
Ze kijkt naar de monsters in de auto's.
In elke auto zitten monsters; de meest lelijke
wezens.
'Wat doe je?' vraagt Rik verbaasd.
Kaat steekt haar tong uit.
Dan trekt ze een gekke bek.
Ze zwaait met haar armen naar de monsters.
'Pak me dan, als je kan!' roept ze.
'Ben je gek geworden!' sist Rik.
Kaat wijst naar de auto's.
'Ze komen niet uit hun auto,' zegt ze.
'Ze zijn bang van ons.
Misschien zijn wij in hun ogen monsters.
Ze blijven in hun auto zitten.'
Kaat kijkt de monsters stoer aan.
'BOE!' roept ze dan hard.

De monsters doen niets.
Ze blijven inderdaad zitten.
Kaat fronst opeens.
'Dat is raar ...' zegt ze.
'Wat?' vraagt Rik.
'Ze rijden allemaal in gewone auto's.
Geen monsterauto's.
Heel normale karretjes.
Is dat niet vreemd?'

Opeens gaat de deur van een auto open.
Er stappen twee monsters uit.
Ze maken een vreemd, grommend geluid.
Ze komen op Kaat af.
'Maak dat je wegkomt,' roept Rik bang.
'Ze komen ons halen!'
Daar schrikt Kaat van.
Ze zet het op een lopen.
Rik loopt met haar mee.
Ze rennen tot ze helemaal buiten adem zijn.
Dan verstoppen ze zich maar weer achter een
struik.
'Die twee monsters zijn ons niet gevolgd.
Dat is toch raar?' houdt Kaat vol.
Rik begrijpt er ook niks van.
Dit hele avontuur is waanzin.
Waar komen al die monsters vandaan?

'We moeten naar huis,' zegt Kaat.
'Naar huis?' vraagt Rik verbaasd.
'Hoe komen we daar?'
'Met de trein,' zegt Kaat.
'Wat als die ook vol monsters zit?'
'Te voet dan,' zegt Kaat.
'Maar we zijn heel ver van huis,' sputtert Rik.
'Heb je een beter plan?' vraagt Kaat boos.
'We kunnen hier toch niet wachten?
We moeten iets doen!'
'Ja, ik heb een idee,' zegt Rik rustig.

Agent

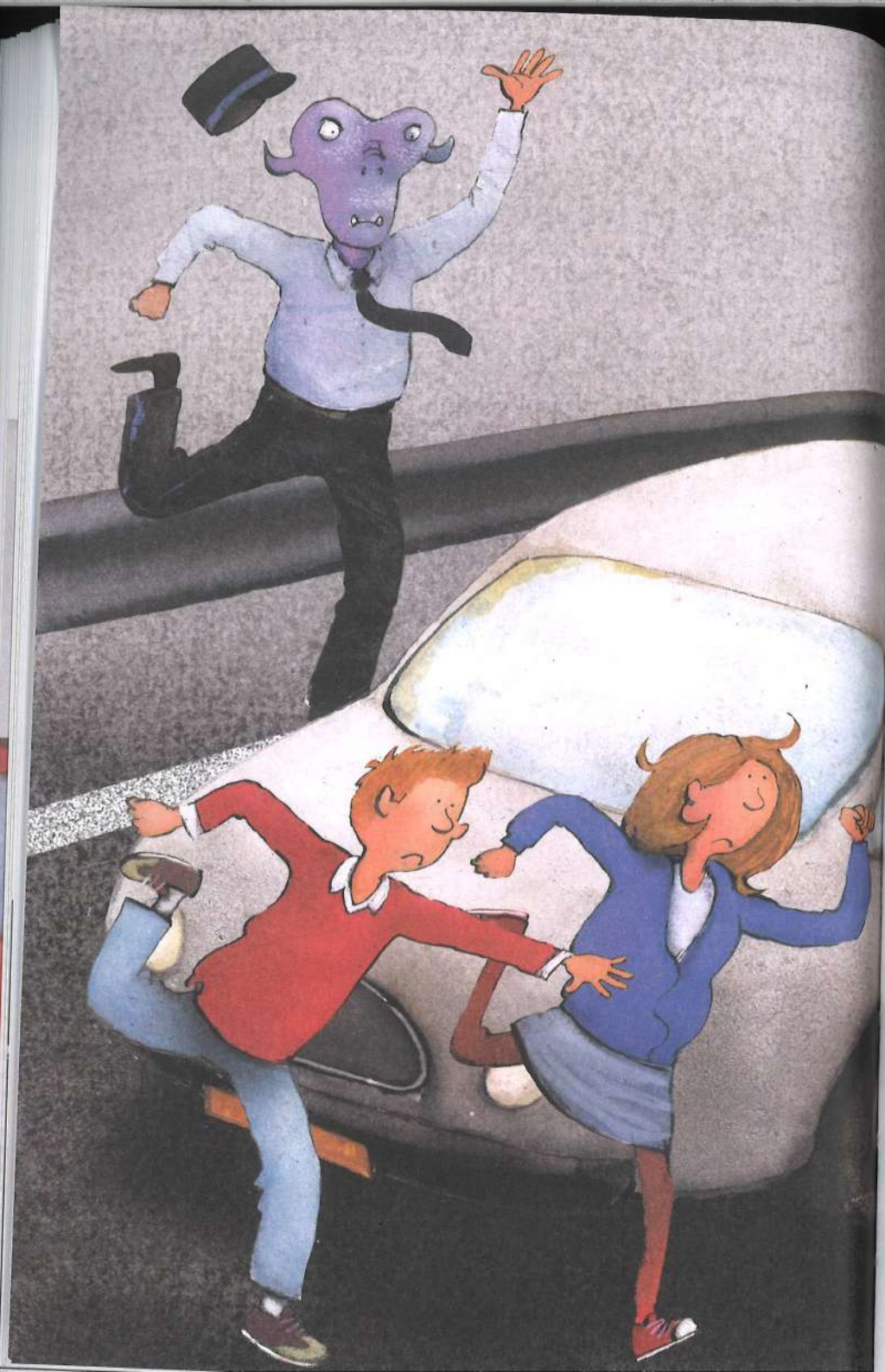
Rik wijst naar een busje.
Het staat aan de overkant van de weg.
Er zit een zwaailicht op.
'Dat is een busje van de politie,' zegt Rik.
'Zij kunnen ons vast helpen.'
Kaat knikt.
Rik heeft gelijk, denkt ze.
Ze moeten een agent aanspreken.
Die helpt hen vast.
'We zeggen dat onze ouders vermist zijn.
Dan moeten ze ons wel helpen.'

Rik en Kaat steken over.
Het busje staat aan de andere kant.
Maar opeens begint het verkeer weer te rijden.
Heel traag, maar het gaat vooruit.
Hoe moeten ze nu oversteken?
'Dit is een snelweg,' zegt Kaat.
'We mogen hier niet oversteken.
Dat is ook veel te gevaarlijk.'
'Dit is een noodgeval,' zegt Rik.
'We zijn onze ouders kwijt.'
Rik heeft gelijk, denkt Kaat.

Ze gaat langs de kant van de weg staan.
Dan zwaait ze met haar armen.
Zo laat ze de auto's stoppen.
Er klinkt plots luid getoeter.
De monsters in de auto protesteren.
Kaat trekt zich er niks van aan.
Ze steekt met Rik de snelweg over.
Dat gaat maar net goed.
Ze lopen tot bij het busje.
Rik wil op de deur van het busje kloppen.
Maar dan schrikt hij.
En Kaat schrikt ook.
Ze zien het allebei.
In het busje zitten monsters!
Ze dragen wel de pet van een agent.
Ze dragen ook het uniform van een agent.
Maar alle vier hebben ze een monsterkop.

'Wegwezen!' roept Rik.
Ze willen weer vluchten.
Maar een agent grijpt Rik bij zijn pols.
Hij houdt hem stevig vast.
Rik probeert zich los te rukken.
De agent gromt iets wat Rik niet verstaat.
'Laat me los,' schreeuwt Rik bang.
Hij spartelt wild tegen.
Kaat roept luid 'BOE!' naar de agent.

Ze kan zo snel niets beters bedenken.
Maar het werkt.
De agent laat Rik heel even los.
Rik ziet kans om te vluchten.
Hij zet het op een hollen.
Kaat volgt.
'De snelweg over!' roept ze.
Ze steken over.
De agent zet de achtervolging in.
Er is een auto die hem bijna aanrijdt.
De agent kan nu geen kant meer op.
Hij staat midden op de weg.
Het verkeer houdt hem tegen.
Kaat en Rik bereiken veilig de overkant.
Ze rennen de struiken in.
Daarna lopen ze een heel eind terug.
'We moeten naar papa's auto,' zegt Kaat.
'Al onze spullen liggen daar.
Misschien wacht papa daar op ons.'
'En mam ...' zucht Rik.
'Maar misschien is de auto wel weg.
En ik ben bang dat ze ook in monsters zijn
veranderd.
Iedereen is een monster geworden ...'
'Wij toch niet!' zegt Kaat fel.
'Wij niet,' knikt Rik.
'Maar waarom de anderen wel?'

Dat weet Kaat ook niet.
Dat blijft een raadsel.

Ze lopen terug naar waar de auto stond.
Ze zwijgen allebei.
Ze zijn bang.
Het verkeer rijdt ondertussen weer.
De file lijkt opgelost.
'Weet jij nog waar de auto stond?'
Kaat knikt.
'Bij een groot bord met reclame.'
Ze lopen tot bij het bord.
Riks grote angst wordt waar:
de auto is verdwenen!

Papa en mama

Daar staan Kaat en Rik dan.
Langs de kant van de snelweg.
Zonder mama of papa.
Niemand die hen naar huis kan rijden.
Niemand die hen komt redden.
Er rijden alleen maar monsters voorbij.
De ene auto vol monsters na de andere.
Nergens een spoor van mensen.
Wat nu?

Rik zucht en zegt:
'Onze ouders moeten toch ergens zijn!'
'Ja, maar waar?' zegt Kaat.
'Ze zouden ons toch nooit achterlaten?'
'Nee, alleen als ...'
Maar Kaat maakt haar zin niet af.
Ze ziet opeens papa's auto.
Hij staat een heel eind verderop in de berm van
de weg.
Papa zwaait met zijn hand uit het raam.
'Daar zijn ze!' roept Kaat blij uit.
Rik ziet het nu ook.
Eindelijk!

Ze haasten zich naar de auto.
'Waar waren jullie toch?' roept Kaat.
Ze is best boos op papa.
Hoe haalt hij het in zijn hoofd om zomaar te
verdwijnen!
Kaat stapt met Rik in de auto.
Ze gaan op de achterbank zitten.
De auto's op de snelweg razen voorbij.
Er is geen sprake meer van file.

Als papa net wil weggrijden, vraagt Kaat het:
'Hebben jullie die monsters ook gezien?'
Papa draait zich naar haar om.
Kaat en Rik gillen.
Papa is een monster!
Zijn gezicht is groen.
Hij heeft de rode tong van een slang.
Zijn ogen zijn geel.
'Mamaaaa!' roept Rik bang uit.
'Ja?' zegt Tien, en ze draait zich om.
Kaat en Rik schrikken weer.
Tien is ook een monster.
Haar gezicht staat vol enge bulten.
Haar ogen zijn groen.
Haar lippen zijn paars.
'Weg hier!' roept Rik.
Ze vluchten uit de auto.

'Kijk uit!' roept papa.
Een auto mist hen maar op een haartje.
Kaat en Rik luisteren niet.
Ze zetten het op een lopen.
Ze rennen zo snel ze kunnen.
Ze hollen tot ze buiten adem zijn.
Ze blazen uit langs de kant van de weg.
Dan gaan op de grond zitten, met hun rug tegen
een paal.

'Wat een ramp,' zegt Rik.
'Iedereen is in een monster veranderd.
De hele wereld, behalve wij twee.'
Kaat knikt.
Het lijkt erop dat Rik gelijk heeft.
Ze snapt niet waarom zij mensen zijn gebleven.
'Het lijkt alsof het goede monters zijn,' peinst
Kaat
'Ze willen ons geen kwaad doen.'
'Dat is inderdaad raar,' zegt Rik.
'Weet je ...' zegt hij.
'Ik vond jou ook een monster.'
Kaat kijkt hem aan.
'Ik jou ook,' lacht ze.
'Maar nu zijn we vrienden,' zegt Rik.
Kaat knikt.
'Nu zijn we vrienden,' herhaalt ze.

Kaat kijkt omhoog.
Ze kijkt naar een groot bord met reclame.
Er staat een foto van een monster op.
Er staat een tekst bij in het Frans.
Die begrijpt ze niet.
Op het bord staat ook een pretpark.
Kaat staart er verbaasd naar.

Opeens staat papa daar.
En Tien.
Ze zien er niet meer als monsters uit.
Gewoon als papa en Tien.
'Waarom liepen jullie weg?' vraagt papa.
'Waar waren jullie heen?' vraagt Rik.
'Maskers kopen,' zegt Tien.
'Maskers?' vragen Rik en Kaat in koor.
'Voor monsterdag in het pretpark.'
Papa wijst naar het bord met reclame.
'Verderop is een groot pretpark.'
Er is vandaag gratis entree voor monsters.
Daarom worden overal maskers verkocht.'
'Dus daarom was er file?' vraagt Kaat.
Tien knikt.
'Iedereen rijdt naar het pretpark.'
Kaat en Rik kijken elkaar verbaasd aan.
Rik zucht.
'Wij zagen overal monsters in auto's.'

Papa en Tien kijken hen nu verbaasd aan.
'Dachten jullie dat het echt was?'
Rik wil knikken, maar Kaat stoot hem aan.
'Nee hoor,' zegt ze snel.
'Natuurlijk dachten we dat niet.'
Ze knipoogt naar Rik en fluistert:
'Dat mogen we nooit toegeven.'
Anders lachen ze ons nog jaren uit.'

Tien vraagt: 'Zullen we naar die monsterdag gaan?'
Gezellig als monsters naar het pretpark.'
Kaat en Rik zuchten.
'Vandaag liever niet,' zegt Kaat.
Ze willen even geen monsters meer zien.
Ze hebben er hun buik van vol.
Genoeg monsters voor één dag.
Het is heel fijn om weer mensen te zien.
Kaat vindt het zelfs fijn om Rik te zien.
En omgekeerd.
Eigenlijk valt Rik reuze mee.
En Rik vindt ook dat Kaat reuze meevalt.

Zo wordt het toch nog gezellig op reis.
De week met Rik en Tien is heel leuk.
Ze hebben het fijn samen.
Ze zwemmen en spelen op het strand.

Papa en Rik voetballen soms samen.
Papa gaat soms alleen met Kaat fietsen.
Soms zijn ze met z'n tweeën, soms met z'n
vieren.
Maar Kaat en Rik worden dikke vrienden.
'Net broer en zus,' lacht papa.
Kaat lacht ook.
Ze denkt: daar waren wel veel monsters voor
nodig.
Maar het is ze wel gelukt.
Eindelijk kunnen we goed met elkaar
opschieten.

